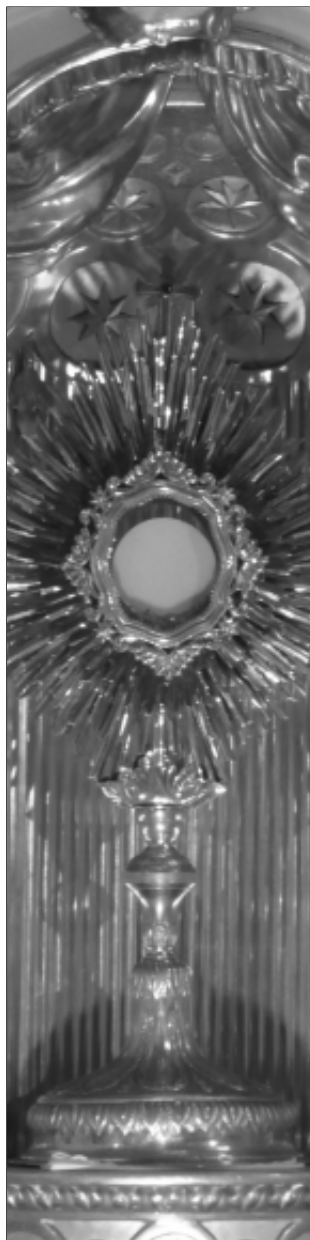

FARNÍ LIST 2013

Zajištění budoucnost

Cestou autem po našich silnicích můžeme občas narazit na reklamní billboard penzijních společností. Usmívají se z něj mladí lidé a vedle nich stojí nápis ve stylu: „Zajistěte se na důchod už teď.“ Rekl bych, že dospělému člověku, který zatím nemá ani pořádně zajištěnou rodinu a její živobytí, není nic vzdálenějšího, než taková starost. Bohužel však dnešní nepříznivý demografický vývoj a neutěšený stav státní kasy velí, abychom otázku své vzdálené budoucnosti nepodceňovali. Něco podobného platí zcela jistě i o myšlence na věčnou budoucnost u Boha. Možná se nám zdá naše smrt a s ní spojená naděje na nebe vzdálená, ale i zde platí, že dlouhodobá příprava se vyplácí. Kromě toho, času máme možná méně, než si myslíme. Při zkušebnímu pokusu prověřit v důchodové kalkulačce České televize výhodnost druhého pilíře penzijní reformy, jsem se mimo jiné dověděl pozoruhodnou informaci. V mém konkrétním případě prý existuje 22% pravděpodobnost, že se starobního důchodu ve věku 67 let vůbec nedožiji. Mohli bychom tak poopravit nápis z billboardů ve stylu: „Zajistěte se na věčnost už teď.“ Jak to máme udělat, se dočítáme na stránkách Písma svatého. Ježíš praví zástupům svých učedníků: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,54) Jistě není náhoda, že svatě přijímání bývá od pradávna nazýváno „lék proti smrti“. Přijímáme-li svátost Eucharistie, stává se naše tělo živou součástí Krista a je opakovaně naplňováno Boží láskou – Duchem Svatým. V listě apoštola Pavla Římanům stojí: „A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svými Duchem, který sídlí ve vás.“ (Řím 8,11) Pro tento typ „duchovního připojení“ není nutné měsíčně odkládat žádnou část svých příjmů, ale je třeba pravidelně provádět revizi vlastního svědomí. Takové zpytování – při troše upřímnosti – nemůže nevést k vyznání hříchů, a to nejlépe ve svátosti smíření. Jsou lidé, kteří si myslí, že žádné hříchy nemají, protože nekradou a nezabíjejí, případně se nemají s kým hádat. To je velký omyl. Stigmatizovaný kapucínský kněz, svatý Pio z Pietrelciny († 1968), bral velmi vážně svou odpovědnost před Bohem za čas života a mnohé přídělené dary. Ptal se sám sebe nikoli bez bázně: „Využil jsem svěřené milosti skutečně dobře? Vykonal jsem všechno dobro, které ode mě Bůh očekával?“ Dříve než přijmeme eucharistického Ježíše jako „lék nesmrtelnosti“, popřejme sluchu volání apoštola Pavla: „Kdo by jedl chléb Páně nebo pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Proto musí člověk sám sebe zkoumat“. (1 Kor 11,27n) Bohužel jen málo věřících z naší farnosti se drží zbožné tradice slavení prvních pátků v měsíci ke cti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Kdo však se naučí pravidelně zpovídat a přijímat eucharistii, má bez ohledu na ekonomický vývoj svoji budoucnost stoprocentně zajištěnou.

Žehná vám otec Tomáš

Ještě jedno ohlédnutí – svátost biřmování v naší farnosti

Je tomu právě rok, kdy v naší farnosti začala příprava na svátost biřmování. S hlavní myšlenkou přišel otec Tomáš, který též vypracoval potřebný program a nebál se strávit s námi mnoho svého času. Ať se jednalo o přednášky, duchovní rozhovory, společnou modlitbu nebo i o postní duchovní obnovu. Z mého hlediska též není náhodou, že příprava na tuto důležitou svátost započala v ROCE BIŘMOVÁNÍ, při kterém jsme si měli všichni uvědomit důležitost této svátosti, která je zvláště v dnešní době velmi potřebná a nabízí velmi rozmanité dary od Ducha svatého. O tom svědčí i to, s jakou vážností a naléhavostí přistupuje k mládeži jak současný papež František, tak i jeho předchůdce Benedikt XVI..

Samotná příprava začala v naší farnosti po loňských Velikonocích. Na první schůzce jsme se spíše navzájem poznávali a také jsme se seznamovali s povinnostmi, které nesla samotná příprava. Nikdo z nás netušil, jak ten rok rychle uběhne a najednou byl pátek, pár dní před samotným udělováním svátosti. Otec Tomáš

uděloval poslední informace, rozdělovaly se služby během liturgie, která místa rezervovat a mnoho dalších důležitých věcí.

Nastala neděle, 21. 4. léta Páně 2013. V Senici před kostelem stojí skupina biřmovanců a jejich kmotrů, kteří se připravují na velkou událost-osobní Letnice neboli přijetí Ducha svatého. Začala mše, první čtení, druhé čtení, homilie. A najednou otec arcibiskup na nás vztahuje ruce a vyprošuje pro nás Ducha, Ducha síly, radosti, lásky,..... . Poté následuje samotné pomazání svátostným olejem. Toto všechno proběhlo tak rychle. Po skončení mše svaté mohla každého z nás napadnout myšlenka: " Biřmování je u konce, máme o starost méně a můžeme se vrátit ke starému životu". Avšak po zamyšlení je to právě naopak. Přijetím této svátosti se nám otevírá zdroj síly, radosti, pokoje a dalších darů, které jsme, jak řekl Otec arcibiskup, nezískali pro sebe, ale proto, abychom jimi obdarovali též druhé, i když ti lidé nejsou věřící.

Na závěr bych chtěl poděkovat otci Tomášovi za velké úsilí při přípravě a formaci mladých.

Otče Tomáši, děkujeme!

Josef Rozsypal

Hledáme osobnosti farnosti

Správce fary je přesné označení naší osobnosti, kterou chceme vyzpovídat a tím vám ji představit. Jméno vám prozradíme až na konci našeho rozhovoru. A vy, milí čtenáři, zkuste uhodnout, o koho asi jde. Službu vykonává svědomitě, pečlivě, s nadšením a hlavně s Božím pozhénáním.

Jak dlouho žijete v Senici na Hané?

Do Senice jsem se přiženil a přistěhoval, když mi bylo 25 let. Pocházím z Pňovic, kde jsem vyrůstal s bratrem v křesťanské rodině. Bydleli jsme hned naproti kostelu, a tak jsem to měl blízko, což byla pro mě jako ministranta výhoda, že jsem nemusel moc daleko.

Který křesťanský svátek máte nejraději?

No přece Velikonoce, vánoční svátky jsou taky krásné a mají své kouzlo, ale Velikonoce jsou pro mě svátky, kdy si uvědomuji, co pro mě Kristus vykonal. Obětoval se, položil za nás život, aby nás vykoupil. Taky s velikonoce mi přichází jaro, všechno kvete a začíná něco nového.

Co zajímavého jste v poslední době zažil nebo viděl?

Minulý týden jsem byl ve Znojmě a procházel křížovou cestu, která mě oslovila. Pokud máte čas a možnost, jeďte se tam podívat.

Který kostel v okolí se vám nejvíc líbí?

To je teda otázka (směje se správce), no přece senický a pňovický.

Letos v naší farnosti proběhlo biřmování, vy sám jste přijal tuto pečeť ducha svatého?

Byla to opravdu velkolepá sláva. Vše bylo pěkně připravené, kostel krásně vyzdobený, zpěváci nádherně zpívali a arcibiskup Jan měl velmi pěknou homilii. Myslím, že se to líbilo i ostatním farníkům. Také otec Tomáš měl na všem velkou zásluhu, protože se biřmovancům intenzivně věnoval. Já sám jsem byl biřmován v červnu roku 1970 v Litovli, za kmotra mi byl můj strýc Alois, ale teď jste mě zaskočili. Myslím, že biřmovací jméno mám Alois, ale nejsem si na 100% jist. Budu muset jet do Pňovic a

nahlédnout do matriky.

Jak dlouho už vykonáváte tuto službu?

Asi od roku 2010, myslím si, že to bylo přesně 10. října, kdy jsem se na tuto službu dal. Když jsem nastoupil, fara byla krásně opravená, ale okolí fary byla jedna velká katastrofa. Všude byly kopřivy a samé harampádí. No hrůza.

Jak jste se k této službě vlastně dostal?

Oslovil mě tehdy otec Jiří s tím, že jsem byl pastorační radou doporučen. Zrovna jsem byl bez práce a otec mi přes pracovní úřad nabídl tuto práci. Bylo tady moc práce, vyčistit šopu na dřevo, pořezat dřevo, zajistit odvoz rumiska atd. Pak přišel do naší farnosti otec Petr. Koupili jsme spolu sekačku na trávu a já začal zušlechťovat dvorky, zahradu a okolí kostela. Velmi mi pomáhali pan Heroudek, pan Coufal, pan Hrachovina, Peťa s Metudem a ještě další.

A s otcem Tomášem udržujeme faru a její okolí a vše co je potřebné. Jen s jednou změnou a tou je, že jsem už v důchodě.

Co nás tedy letos čeká?

Jejda moc práce, budou se natírat okna a hlavně přípojka kanalizace fary. Jen doufám, že se najdou pomocné ruce, protože sám to nezvládnou. No a taky by se měla udělat jarní brigáda.

Co na to říkají doma, že jste správcem?

Mám velmi hodnou a tolerantní ženu, která má pro to pochopení.

Jaké máte koníčky?

Cyklistiku a fotbal.

Tak co milí farníci, už víte, o koho jde?

Pakliže nevíte, máme pro vás malou nápovědu: je to muž, má 2 syny a je již 37 let ženatý.

Myslíme si, že už tušíte. Ano, správně, je to spolehlivý, svědomitý a hlavně velmi pracovitý pan František Polášek. Tímto mu děkujeme za rozhovor a přejeme hodně zdraví a Boží pomoci v této službě.

Vendula Koupilová, Ludmila Štafová ml.

Vigilie noc bdění

Moje první setkání s vigilií bylo výjimečné a nezapomenutelné. Bylo mi něco přes 20 let a moje mladší sestra mne pozvala na zkoušku scholy ke Sv. Michalovi v Olomouci, která se pod vedením bratří dominikánů připravovala na velkou slavnost – vigilií Seslání Ducha svatého pod názvem Noc bdění. Slovo vigilie totiž pochází z latinského slova vigilare (bdít). Přiznám se, že jsem tehdy ani dost dobře nechápala, o co vlastně půjde. Ale přitom jsem se jaksi zvláštně těšila. Už příprava a navčívání překrásných chorálů, žalmů a hymnů bylo pro mne velkou odměnou. A tak jsme se týden po týdnu přibližovali k tolik očekávané Noci bdění.

Svoji první Noc bdění jsem prožila v kostele sv. Michala v Olomouci. Začínala lucernářiemi ve 21.00. Pak následovala společná modlitba nešpor, přednášky a rozhovory ve skupinkách pod vedením bratří dominikánů. Od 2 hodin jsme měli možnost osobní modlitby při adoraci a ve 3 hodiny jsme se všichni společně modlili zpívaný růženec. Za ranního zpěvu ptáků jsme se při svítání společně pomodlili ranní chvály, a pak jsme prožili jednu z nejužasnějších slavností Seslání Ducha svatého, kterou doprovázelo žehnání růží. Noc bdění se do mého srdce zapsala nesmazatelným písmem. Myslím si, že jsem právě tehdy pochopila smysl a význam adorace i sílu společné modlitby. Zcela jistě jsem zakoušela Boží přítomnost a sílu Ducha svatého.

V naší farnosti sice nemáme Noc bdění, máme ale možnost společně prožít vigilií Seslání Ducha svatého. Máme velkou příležitost zakusit chvíle odevzdanosti a pokory, lásky a porozumění, chvíle osobní i společné modlitby. A věřte mi, že každý, kdo přijde s otevřeným srdcem, neodejde s prázdnou. A jestli nevěříte, zeptejte se těch, kterým se z loňské vigilie vůbec nechtělo domů. Ale zcela jistě – přijďte – nebudete litovat!

Dominika Doláková

Historie májových pobožností

Májová pobožnost je druh mariánské pobožnosti. Nebylo tomu však vždy. Jde o velmi starou formu zbožnosti, jejíž kořeny sahají do středověku a jsou spojeny s úctou k utrpení Páně a ke svatému Kříži. Prameny té doby hovoří o zahájení duchovně prožívaného měsíce května svátkem Nalezení svatého Kříže, který se slavil 3. května, a týdnem modliteb před Nanebevstoupením Páně. Tyto modlitby byly zavedeny v důsledku malé úrody na počátku 18. století.

Mariánský aspekt byl těmto pobožnostem zcela cizí. Jádrem májových modliteb byla prosba za dobrou úrodu: aby květy byly uchráněny před zkázou a dozrály v plod. Májové pobožnosti převzaly motiv květů, které se brzy omezily pouze na květy květin, a na základě spojitosti s biblickým citátem z Písni písní (2,1) „Jsem kvítek šaronský, lilie v dolinách“ došlo k zasvěcení měsíce května Matce Boží, která je považována za nejkrásnější lidský květ.

Po rozšíření soukromých květnových mariánských pobožností na různých místech Itálie, kde se konaly po celý květen veřejné mariánské modlitby, se rozšířily i do dalších evropských zemí. K nám se tato tradice dostala

pravděpodobně z Bavorska a Rakouska na přelomu 18. a 19. století (poprvé se slavily v roce 1852 v Brně). Velký rozvoj májových pobožností nastal po vyhlášení dogmatu o neposkvrněném početí Panny Marie z roku 1854, jehož zveřejnění bylo vyhlášeno právě v měsíci květnu. Mariánské pobožnosti byly propagovány i během obou světových válek, kdy po vypuknutí 1. světové války papež Benedikt XV. přímo nařídil modlitbu za mír. Také Pius XII. během 2. světové války vybízel věřící k modlitbám a pobožnostem v průběhu května za mír. Májové pobožnosti se postupem času staly každodenní záležitostí, nejdříve se konaly jak ráno, tak i večer, později jen večer. Na začátku a na konci měsíce května předsedal při pobožnostech sídelní nebo pomocný biskup. Ve 20. století se ustálila podoba májových pobožností, jejíž strukturu tvořily modlitby, meditace a zpěvy litaní (většinou Loretánských). Součástí pobožností bývalo též kázání a požehnání. Samozřejmostí byla i bohatá květinová výzdoba oltářů ale i typických májových oltářů v domácnostech, kde se v rodinném kruhu konaly soukromé květnové mariánské modlitby.

V současné době tam, kde není sloužena mše svatá každý den, má májová pobožnost velký význam jako prostor společného setkání a společné modlitby. Každý se může zapojit a využít svých darů a schopností – ozdobit oltář, zazpívat píseň, něco pěkného přečíst nebo společně se pomodlit a tím upevňovat aktivní farní společenství.

Petra Obšelová

Mé mamince

Maminka...to slovo nejkrásnější,
mému srdci ze všech nejmilejší.
Mateřská láska je krásná a věčná,
budu ti mamulko navždycky vděčná.

Děkuji, maminko, za to, že jsem,
že jsi mě s láskou nosila pod srdcem.
U prvních krůčků při mně jsi stála,
teď už jsi babička a vnoučátka malá.

Z malého děvčátka vyrostla žena,
touží po jediném, být jako ONA.
S dětmi se radovat i bolístky pofoukat,
pohládit po tváři, nad ničím nezoufat.

Někdy se neshodnem, jiný názor mám,
Za TEBE však maminko, cokoliv dám.
Umiš mi naslouchat, umíš mě vést,
ve všem mě podržet, starosti smést.

Až ti, má maměnko, zbělají vlásky,
až tvář tvou pokryjí hluboké vrásky,
budu já o tebe s láskou pečovat,
za to, žes dovedla dobře mě vychovat.

Anička Jahodová

Čtení na pokračování

O tom co dělat, když mne to v kostele nebaví

- 2. díl

V prvním díle naší četby na pokračování jsme měli možnost lépe pochopit a porozumět knězi, který přichází do farnosti a po čase zase odchází. Porozumět knězi především jako člověku. V druhém díle se zaměříme na nás farníky - na Boží lid.

Otec Vojtěch v úvodu druhé části své přednášky vzpomíná na apoštola Pavla, když píše do Korinta a říká: „Když se scházíte, nemohu vás pochválit. Je to spíše ke škodě než k užitku“. Zřejmě máme se slavením mše svaté již tak dlouho, jak je staré křesťanstvo samo. Stejně tak Origenes v prvních stoletích křesťanství mluvil o tom, že „Slovo Boží poslouchat schopní nejste. Přemýšlíte o svých kšeftech, a když vyjdete z kostela, tak už zase obchodujete. A ženy ani nemluvě. Ty celou bohoslužbu myslí jenom na své děti nebo na své pletení“. Čili ta pokušení zde zcela jistě jsou, ale co dělat, abychom mši svatou skutečně slavili? Záleží na každém z nás.

Především je potřeba, abychom do slavení vstoupili opravdově. Každý z nás musí vědět, že se ho mše svatá bytostně týká. Že to není divadlo, které předvede pan farář a my se v hledišti na něj jen díváme..... Je velký rozdíl, když do kostela přicházíme s otázkou: Tak to jsem zvědav, co ten pan farář dneska řekne.“, anebo když se večer podíváme na biblické texty, které se budou v neděli číst, když se za kněze pomodlíme, když přijdeme na mši svatou zavčas, když nehledáme svoje místo uprostřed bohoslužby, když nevyhledáváme místo co nejdále od oltáře, ale když chceme do slavení mše svaté vstoupit srdcem. A o to jde.

Přesto, že tato slova pronesl Otec Vojtěch v roce 2005, jakýmsi zvláštním způsobem jsou velmi aktuální právě v naší farnosti. Kdo z nás si v sobotu večer udělá čas a přečte si nedělní čtení? Kromě lektorů, kteří mají v neděli službu, asi málokdo (a jen tiše doufám, že lektorů ano). Kdo z nás se v sobotu večer pomodlí za otce Tomáše? Kdo z nás si v neděli ráno nařídí budíka tak, aby přišel na mši svatou včas a minimálně 10 minut před začátkem mše svaté již byl na svém místě? Kolik z nás se nebojí přijít až k oltáři?

Otec Vojtěch velmi správně používá termín „slavíme mši svatou“. Mše svatá je slavnost. Jaký je tedy rozdíl mezi slavnostmi v našich rodinách, například u příležitosti významného životního jubilea a při slavení mše svaté v naší farnosti? Velký! Na slavnost v rodině se připravujeme někdy i celé týdny, všechno musí být zařízené, domluvené – někdy až dokonalé. Sejde se celá rodina, každý přinese dárek, každý přijde včas a každý jde oslavenci osobně popřát. Nikdo nespěchá domů. Proč? Vždyť si to ta naše babička přece zaslouží. Ale při mši svaté? Připravujeme se? Ne. Sejde se celá farnost? Ne. Přinese každý dárek v podobě sebe sama? Ne. Přijde každý včas? Ne. Setkává se každý osobně ve svatém přijímání s živým Ježíšem? Ne. Spěchá někdo domů? Všichni. Proč? Copak si to Ježíš nezaslouží?

Příprava na mši svatou je velmi důležitá. Otec Vojtěch sám říká: „Mám-li prožít mši svatou dobře, musím na ni být nějak natěšený a připravený.“

„Podstatnou částí slavení mše je Boží slovo. Víte, když kněz poprvé přijde do farnosti, velice záhy zjistí, jestli jsou lidé zvyklí naslouchat Božímu slovu. Ve farnosti, která je trošku kultivovaná, vychovaná a je v ní většina lidí, kteří čekají, že v kázání bude kněz mluvit na biblické texty, ve chvíli, kdy přijde první lektor, všichni ztichnou, protože vědí, že kněz se na to bude odvolávat. Ale aby člověk naslouchal slovu Božímu, musí se učit naslouchat také lidem. A to je dost složité, protože my jsme většinou plní sami sebe.“

Pro farní list upravila Dominika Doláková

1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu

V letošním roce si český i slovenský národ připomíná 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Jedná se o nejvýznamnější výročí, které souvisí s kořeny naší historie, vzdělanosti, kultury a počátky státnosti. Díky nim se lidé naučili číst a psát, díky nim mohli poprvé porozumět slovům při bohoslužbě a dospět tak k duchovní realizaci, díky nim se z našich předků stali vzdělaní a racionálně

uvažující lidí. Je tedy více než zřejmé, že sv. Cyril a Metoděj se výrazně zapsali do českých dějin.

Oba bratři pocházeli z řecké Soluně, z rodiny hodnostáře Byzantského císařství. Svatý Metoděj, rodným jménem Michal, vystudoval práva, byl úředníkem státní správy, později se stal mnichem a přijal řeholní jméno Metoděj. Jeho mladší bratr Konstantin vystudoval teologii, filozofii a literaturu, byl profesorem filozofie, připojil se k Metodějovi a vstoupil do kláštera, kde se stal mnichem. Na žádost knížete Rostislava byli oba bratři vysláni jako misionáři na Velkou Moravu, kam přišli 5. července 863. Jejich posláním bylo, aby lidé plně přijali křesťanství. Měli tedy za úkol šířit křesťanství v jazyku, kterým se na Moravě mluvilo. Doposud se totiž bohoslužby konaly pouze v latině nebo v řečtině.

K tomu, aby jejich mise byla úspěšná, zavedli do bohoslužeb slovanský jazyk, pro který Konstantin dokonce vyvinul vlastní písmo zvané hlaholice a na základě slovanských nářečí vytvořil církevní jazyk – staroslověnštinu. Do ní oba bratři přeložili důležité části Bible. Konstantin přeložil do staroslověnštiny evangelia, misál, žaltář a ke čtyřem evangeliím napsal předmluvu. V tomto díle pokračoval i Metoděj, který přeložil životopisy církevních otců a založil překladatelskou školu, která asi do 8 měsíců přeložila téměř celou Bibli. Po několikaleté misijní činnosti na Moravě odcestovali bratři do Říma. Od tehdejšího papeže Hadriána II. dostali příslib, že bude slovanská řeč uznána za liturgickou a Metoděje papež vysvětil na kněze. Konstantin v Římě

těžce onemocněl a před svojí smrtí vstoupil znovu do kláštera, kde přijal řeholní jméno Cyril. Zemřel 14. února 869 ve 42 letech na tuberkulózu.

Metoděj zůstal osamocen před náročným úkolem dokončit dílo svého bratra. Na podzim roku 869 byl jmenován prvním moravským arcibiskupem. Také se uvádí, že byl arcibiskupem Panonie tj. území, které zahrnovalo dnešní východní Rakousko, západní Maďarsko a Moravu. Toto území však pokládal Salcburský arcibiskup za své misijní pole, proto dal Metoděje zajmout. Byl sesazen a odsouzen na doživotí, poté byl vězněn v otevřené jámě dva a půl roku. Osvobodil ho až papežský zásah Jana VIII. Byl propuštěn, znovu dosazen do čela arcidiecéze a staroslověnská liturgie byla papežem schválena. Metoděj zemřel 6. dubna 885 ve věku 63 let. Pravděpodobně byl pohřben ve svém katedrálním chrámu Panny Marie na Velehradě. Jeho hrob však nebyl dosud lokalizován.

My letos s velkou radostí oslavíme kulaté výročí příchodu obou svatých bratrů na Velkou Moravu. Každý z nás má také možnost zúčastnit se slavností, které se uskuteční na Velehradě ve dnech 4. - 5. července 2013. V předvečer oslav – 4. července – se koná již tradiční národní projekt s názvem „Dny lidí dobré vůle“. Pout' vyvrcholí 5. července mší svatou za účasti všech biskupů ČR a tisíců věřících z celé ČR a zahraničí. Cílem těchto oslav je vybudování obecného povědomí o sv. Cyrilu a Metoději, o přínosech jejich misie v oblasti kultury, náboženství, písma a vzdělanosti.

Petra Obšelová

Poznáváme svaté v našem kostele

Svatý Jan Sarkander

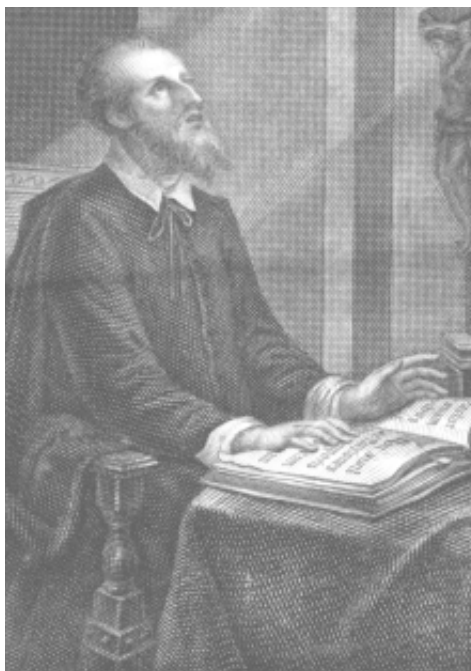
Obraz tohoto světce je umístěn nad bočním vchodem kostela. Jméno Jan z hebrejštiny znamená Pán je dobrotitivý nebo dar od Pána. Svatý Jan Sarkander se narodil 20. prosince 1576 v katolické rodině ve Skočově na Těšínsku. Matka se jmenovala Helena Gurecká a jeho otec byl Řehoř Matěj Sarkander. Byl patrně potomek zchudlé šlechty. Kromě nevlastního bratra z prvního manželství měl Jan ještě sestru a bratry Pavla, Václava a Mikuláše, který se stal rovněž knězem.

Slezsko bylo už tehdy vícejazyčné a převládali zde luteráni a možná proto se rodina brzy přestěhovala do katolického Příboru. Jan v letech 1597 – 1603 studoval filosofii u bratrů jezuitů v Olomouci a v pražském Klementinu, poté teologii ve švýcarském Hradci (Grazu). Po studiích nepřijal kněžské svěcení, ale navrátil se zpět na Moravu do Velkého Meziříčí, kde se údajně oženil s Annou Placheckou. Pouhý rok nato se stal vdovcem a přijal nižší svěcení a začal vypomáhat svému bratrovi v duchovní správě. Roku 1609 byl vysvěcen na kněze a v následujících deseti letech působil jako farář v nedalekém Holešově. V těchto letech se stává Lobkovickým důvěrníkem a zpovědníkem.

Když r. 1619 vypuklo stavovské povstání proti císaři Ferdinandovu II., povstalci si zvolili za krále Fridricha Falckého, který se obrátil proti jezuitům. Nechal vyplenit svatovítskou katedrálu a zde na Moravě Václav Bitovský zpusťošil Hostýn a spálil obraz Panny Marie. Jezuité byli vypovězeni ze země, museli tedy opustit Holešov, evangelické stavy získaly nadvládu a mnozí katolíci se přidali k evangelíkům jen proto, aby si zachovali statky a postavení.

Mezitím vtrhla na Moravu polská kozácká jízda, která měla zakročit proti evangelickým pánům a zanechala za sebou spoušť. Vypráví se, že když se po vydrancování Bystřice přiblížili k Holešovu, vyšel jim naproti Jan Sarkander s monstrancí a modlícími farníky, kteří prosili Boha, aby uchránil jejich město. Zpráva o této události se brzo roznesla, ale ne všichni v ní viděli zázrak vyslyšených modliteb. Podezírali Jana, že právě on anebo pán z Lobkovic byl ten,

kteřý kozáky pozval na Moravu. Stejně jako pán z Lobkovic byl obviněn z velezrady. Jan byl vězněn v olomouckém vězení a vyslýchán útrpným právem, byl mučen trojitým strašným mučením, které nepřineslo Janovo přiznání. Chtěli po Janu, aby vyrazil zpovědní tajemství pana z Lobkovic, ten ale opakovaně odmítá porušit zpovědní tajemství a odmítá vinu za pozvání vojska. Byl tedy obviněn z příkoří vůči protestantům. Na vězněného Jana se vylila veškerá zášť nashromážděná letitými náboženskými nesváry a nespravedlnostmi na obou stranách. Jan ve vězení podlehl trojímu mučení a dne 17.3. 1960 v Olomouci zemřel. Je známo, že až do posledního okamžiku jeho myšlenky směřovaly k Bohu. Na místě bývalé věznice dnes stojí kaple sv. Jana Sarkandera, kde jsou uchovány mučidla i jeho ostatky. Za blahoslaveného jej prohlásil papež Pius IX. dne 3.11.1859, ale oslavy se konaly až 6. 5. 1860, což je datum jeho církevního svátku. Do seznamu svatých jej zapsal a svatořečil papež Jan Pavel II. při své návštěvě Moravy 21.5. 1995, přičemž veřejně prohlásil: „Dnes já papež římské církve jménem všech katolíků prosím za odpuštění křivd spáchaných na nekatolících v pohnutých dějinách tohoto národa. Zároveň ujišťuji, že katolická církev odpouští všechno zlé, co vytrpěli zase její děti.“

Sv. Jan Sarkander je patronem Moravy a uchování zpovědního tajemství.

Atributem tohoto svätce jsou kniha, kříž a klíč.

Božena Vychodilová

Prázdniny od Boha?

Konečně! Už to nebude dlouho trvat a budou tady! Ty vytoužené prázdniny, čas volna a pohody, sluníčka a odpočinku. Děti už pomalíčku počítají, kolik ještě dní musí strávit ve škole. Kolikrát se ještě musí ráno probouzet za drnčení budíku, kolikrát ještě musí dobíhat na autobus nebo na vlak a kolikrát ještě budou dělat domácí úkoly. A my dospělí? Nejsme na tom o nic lépe. Kolik času jsme věnovali prohlížení katalogů cestovních kanceláří a vybírání, kam letos pojedeme na dovolenou? Také už se nemůžeme dočkat vytoužené a zcela jistě zasloužené dovolené. Konečně nebudeme muset vstávat za ranního svítání, připravovat dětem svačiny, řešit nervozitu svého šéfa, hádat se s nepříjemnými zákazníky anebo nestíhat s plněním termínů. Odpočineme si od všeho a od všech, hlavně od svých každodenních povinností. A co od Boha? Od něj si také chceme odpočinout? Může si vlastně člověk vzít prázdniny do Boha?

Zcela jistě a určitě to nejde. Bůh je s námi na každém kroku, ať si to uvědomujeme nebo ne. Je přítomný v každé naší práci, v každé naší všední povinnosti, ale také v každé cestě za mořem, na kole nebo při večerním táboráku na táboře. Ale je opravdu Bůh ten, od kterého si chceme odpočinout? Necítíme někdy spíše potřebu si oddychnout od farního společenství? I když své bližní máme sebevic rádi, občas si od sebe prostě potřebujeme „dát pokoj“. Potřebujeme se na chvíli vzdálit, možná abychom získali nadhled, nebo abychom si třeba jen uvědomili, jak moc nám všichni chybí. Prázdniny mohou být ideální příležitostí se podívat do jiné farnosti. Prožít v jiném kostele a s jiným farním společenstvím mši svatou. Vidět a okusit, jaké to mají jinde. Možná se potom budeme rádi vracet domů, do své farnosti a ke svým farním povinnostem.

Prázdniny i dovolená jsou dobrou odpočinku, cestování, her, sluníčka – jednoduše řečeno – čas pohody. Ale v žádném případě to

nesmí být čas zpohodnění. Dovolená ani prázdniny nás nesmějí otupět – nesmí z nás udělat „lenivce“, kteří se jen velmi obtížně vrací do reality. Každý den prázdnin a dovolené je zapotřebí si opravdu užít. Prožívat každou chvíli a každý nový zážitek jako velký dar od Boha. Prázdniny a dovolená nám dávají prostor i na to, co jsme neustále odkládali a na co jsme neměli během roku čas.

Ale pokud chceme, aby se nám ta letošní dovolená a prázdniny opravdu vydařily, nezapomeňme o to také poprosit ...

Modlitba před dovolenou (prázdninami)

Pane, máme před sebou dovolenou (prázdniny).

Pomoz nám Ty sám, abychom dokázali dobře využít tohoto času svého odpočinku.

Prosíme, dej, abychom Tě zkusili hledat, objevovat, setkávat se s Tebou!

Potřebujeme ticho, abychom slyšeli Tvůj hlas, Pane.

Ať dovedeme být vynalézaví, až budeme hledat ticho, samotu, klid.

Ať se dovedeme ztišit někde v zapadlém koutě lesa, na rozkvetlé louce, v podvečer

na břehu rybníka, na vrcholu hor, v opuštěném kostelíku...!

Ať dovedeme být v tichu před Tebou a naslouchat!

Ať dokážeme využít doby své dovolené a prázdnin také k tomu, abychom dokázali

zvážít a zhodnotit uplynulý rok - svůj život, svou práci, své jednání, svůj vztah k nejbližším,

k rodičům, k manželce, manželovi, dětem, přátelům, sourozencům...

Pane, chraň nás na všech našich cestách,

dopřej nám, prosíme, klidné dny a bezpečné návraty domů z našich dlouhých i krátkých cest.

Dominika Doláková

Pozvánky a události

Májové pobožnosti

se konají ve všední dny po každé mši svaté, v neděli v Senici i v Seničce v 18:00. Ve společenství s naší nebeskou matkou Marií dokončíme četbu poutavé knihy o životě sv. Cyrila a Metoděje.

Katecheze pro dospělé

Senice, pátek 10. 5. a 14. 6. v 19:00

Další díl vzdělávacího cyklu pro tento rok Druhý vatikánský koncil – dar a úkol přinese zamyšlení nad svobodou svědomí i nad vztahy katolíků k ostatním křesťanům a vyznavačům jiných náboženství.

Farní pouť žen a dívek

Zlaté Hory, sobota 11. 5.

Součástí pouti je kromě mše svaté u P. Marie Pomocnice také prozkoumání staré vyhaslé sopky nedaleko Bruntálu. Maximální počet účastnic je 27. Přihlášky se uzavírají v neděli 5. 5.

Ministrantský den

Olomouc (AKS), sobota 11. 5. od 8:30

Svatodušní vigilie

Senice, sobota 18. 5. ve 20:00

Oslava Dne matek

Senice (KD), neděle 19. 5. ve 14:00

Sbírka na varhany

neděle 19. 5. + 16. 6. + 21. 7. + 18. 8.

Noc kostelů 2013 – Senice, pátek 24. 5.

Podrobný program najdete na plakátech nebo na stránkách www.nockostelu.cz.

Slavnost Těla a krve Páně

Olomouc: sv. Mořic, čtvrtek 30. 5. v 18:00 (po pontifikální mši následuje eucharistický průvod městem); Senice, neděle 2. 6. v 8:00

Na bohoslužbu o Božím Těle si laskavě vyhradte dostatek času i pro tradiční průvod přes náměstí.

Svátek navštívení P. Marie

Senička, pátek 31. 5. v 18:00

Po slavnostní mši svaté zakončíme mariánský měsíc poslední májovou pobožností. Srdčně zveme také mariánské ctitele ze Senice.

Ekonomická rada

Senice, středa 5. 6. v 19:00 (po večerních chválách)

Adorace v Roce Eucharistie

Senice, pátek 7. 6. + 2. 8. v 18:45

Návštěvy nemocných – Senička, sobota 1. 6. + pondělí 8. 7. + sobota 3. 8. vždy dopoledne; Senice, pátek 7. 6. + pondělí 8. 7. + pátek 2. 8. vždy dopoledne

Farní den

Senice, neděle 9. 6. od 16 hodin

Po modlitbě večerních chval se sejdem na farní zahradě k posezení s grilováním makrel. Šikovnou záminkou k přátelskému setkání je 34. výročí křtu pana faráře.

Pouť mužů

Zlaté Hory, sobota 15. 6.

Součástí pouti je kromě mše svaté u P. Marie Pomocnice také exkurze v přečerpávací vodní elektrárně Dlouhé stráně. Maximální počet účastníků je 17. Přihlášky se uzavírají v neděli 9. 6.

Kněžské svěcení

Olomouc: dóm, sobota 22. 6. v 10:00

Primice P. Michala Zahálky, Jednov, neděle 23. 6. v 15:00

Díkůvzdání za školní rok

Senice, pátek 28. 6.

Po mši svaté bude za příznivého počasí na faře táborák pro děti.

Tábor skautů

od soboty 29. 6. do soboty 6. 7.

Žehnání automobilů

Senice, neděle 30. 6.

Součástí obřadu je také modlitba za řidiče.

Koncert lidí dobré vůle

Velehrad, čtvrtek 4. 7. v 19:30

Národní pouť na Velehradě

pátek 5. 7.

Účast na hlavní pouti k uctění výročí 1150 let od zahájení cyrilometodějské misie na Velké Moravě není sice nezbytná ke spáse, ale přesto bychom ji měli vnímat jako jednoznačnou a dlouho očekávanou prioritu. Pojedme spolu vydat svědectví o své víře. Uzávěrka přihlášek je v neděli 30. června.

Hody Senice

neděle 21. 7. v 8:00

Mši svatou slouží P. Petr Utíkal, rodák z Mezic.

Světové dny mládeže 2013

Rio de Janeiro, od 23. do 28. 7.

V souvislosti s účastí na Světových dnech mládeže v Brazílii plánuje otec Tomáš mimořádnou dovolenou od 12. 7. do 1. 8. Sledujme pozorně jednu z hlavních událostí Roku víry, na které budeme mít, dá-li Pán, své reprezentanty a budme přítom duchovně spojeni.

Pouť na Svatou Vodu

ne 4. 8. v 15:00

Cyklovýlet mládeže

Hostýnské vrchy, od pondělí 5. 8. do středy 7. 8.

Letní dobrodružství s knězem a skupinou kamarádů z farnosti už má určitou tradici. Kdo ale ví, co všechno s sebou otec Tomáš, Jirka a Ondra přivezou letos z Brazílie? Přihlášky se kvůli SDM uzavírají do 10. 7.

Tábor

Protivanov, od úterý 13. 8. do pátku 23. 8.

Děkuvzdání za úrodu

Senice, neděle 25. 8. v 8:00

Hody Senička

pondělí 26. 8. v 8:00

Adorační den

Senice + Senička, pondělí 26. 8.

Zejména v letošním Roce Eucharistie je adorační den výzvou pro všechny farníky a různá farní společenství, aby se do modlitby podle svých možností zapojili. Předem děkujeme.

Úmysl společné modlitby farnosti

na měsíc červen

za Boží požehnání pro práci na dokončení filmu o sv. Cyrilu a Metodějovi a pro jeho působení na duše diváků

na měsíc červenec

za obnovení plné církevní jednoty mezi katolíky a pravoslavnými

na měsíc srpen

na poděkování za úrodu s prosbou o dar moudrosti pro zemědělece

Ahoj děti,

nebude to trvat dlouho a budou tu PRÁZDNINY!!! Už teď je ale nejvyšší čas přemýšlet o tom, jaké ty letošní prázdniny budou. Rádi bychom vás pozvali na dva tábory . První tábor pořádá náš 18. oddíl skautů „Pomněnky“ a již pravidelně jezdíme vždy první týden v červenci. Na tomto táboře každý rok skládají sliby Světlušky, Vlčata, Skauti i Skautky. Hráváme baseball, učíme se dělat spoustu nových a zajímavých věcí. Míváme mše svaté v přírodě a to je prostě – nádhera.

Druhý tábor , v termínu od 13. do 23. srpna 2013, pořádá v naší farnosti občanské sdružení Aktiv+ . Na tomto táboře poznáme vždy nové kamarády a spoustu zajímavých lidíček, protože

na něj jezdí děti i z jiných farností a z různých koutů, věřící i nevěřící. Ale nikomu to nevadí a prožíváme spolu krásné dny v Protivanově. V lese máme udělanou malou kapličku, kde slavíme mše svaté a ranní duchovní chvíle. Každý rok má tábor nějaké téma: už jsme byli v Egyptě, na Korsice, mezi vědci, v pravěku i mezi Indiány. Kde se ocitneme letos? To je pro nás ještě tajemství, i když jsme už zaslechli, že nás letos čeká školní rok v Bradavičích.

Pro ty, kteří rádi jezdí na kole, připravuje i letos Otec Tomáš cyklovýlet ve dnech 5. – 7. 8. 2013. Loni jsme se na kole podívali do Jeseníků a bylo to prima.

Ale ještě než prázdniny vůbec začnou, můžete se společně s námi vydat na vodácký víkend. Každý rok strávíme na raftech úžasný víkend. Jezdíme pod dohledem zkušených vodáků. Letošní vodácký víkend připadá na 22. – 23. června. Určitě neváhejte a přidejte se k nám. Rodiče se bát nemusí. Máme vesty i helmy.

Kdo se bude chtít přidat, může získat více informací u Jirky Sekaniny (Skautský tábor), u Vendulky Koupilové (tábor v Protivanově a vodácký víkend) a u Otce Tomáše (cyklovýlet).

Ale jaký by to byl Farní list bez soutěže? Tentokrát prověříme, jak jste na tom s hádankami. Správné odpovědi pošlete na e-mailovou adresu farního listu: farnilist@email.cz do 15. 6. 2013.

Kdo má vpředu dvě oči, ale vzadu ještě spoustu dalších?

Neustále to mění tvar, ale přesto je to stále kulaté?

Kolik udělá vrabec kroků za sto roků?

Má to oči jako kočka, má to ocas jako kočka, mňouká to jako kočka ale kočka to není, kdo je to?

Dominika a Metoděj

Červeno-bílá sváteční tabule pro naše biřmovance.

redakční rada P. Tomáš Klíč, Dominika Doláková, Vendula Koupilová, Petra Obšelová, Ludmila Štafová ml., Dominika Doláková ml., Metoděj Koupil ml.
grafická úprava Martin Obšel,
telefon do kanceláře 733 741 607, **mobil kněze** 736 522 838
kontakt pro příspěvky farnilist@email.cz, **farní web** www.farnost-senice.cz